sanud, kui Jummal isse ei olleks sedda keelnud. Kül temmal ka olli pissut halle meel selle pärrast, siiski ei ta tallitsend omma wihha-himmo, ja keigeennamiste wihkas temma ikka omma naabre, Lambi Hinriko, ja temma perre, mis läbbi temma siis wimaks ka hopis hukka läks. Sest, waatke, ühhel päwal juhtus Hinriko kuedastane poeg üllе aia temma kapstaaeda joosma, ja seäl temma kastega mängima. Ei sedda temma tigge südda sallind, waid kohhe wottis lapse haukudes kohhutada, sõimata ja ärraaiada — laps jofis jonega eest ärra, agga joostes wunnas Tõnno wcel hirmsaste, aia-teiwa lapse pihte. Laps kukkus mahha — ristiku olli polenis — ja ehmatussest ja kohkumis est oli ta kohhe keleto, ja surri teisel päwal wannematte sureks kurbdusseks ärra. Nenda läks ta omma äkkilisse mele- omma wihhapiddamisse- ja omma tiggedusse läbbi ühhe ilmaasuta armsa lapse tapma, ilma et sedda enne arwas, ja piddi nüüd kohtomoist nisse läbbi mörtsuka palka sama. Surma nuhtlust moiste i temmale, ja kui ta sedda kirrikosambas olli kaemud, widi tedda ärra seäma, kus teised mörtsukad ja wargad kangeste wangis petakse ja tõle sunnitakse, seäni naad surrewad.

Kellel ei tulle hirm ja wärrin peäle sedda luggedes? kes ei peaks sest öppetust wõtma, kia wihha wastopanna, ja sedda rio- ja taplusse- ja tiggedusse-himmo aegsaste südamest kustutada? Ke- temmale maad annab, kes tedda ei tallitse, se läbbäb ennam kurja ja patto teg-